

Tartalom

Készülődés a közelgő ünnepekre	1-2
A sírok boldogsága	3
Boldogok akik símak	4
Csendes és rövid percek Istennel	5
Zöld Tiborné tanúságtétele	6-7
Keresztút	8-9
Naptár	10-12
Kicsiknek	13
Szentföldi hírek	14-15
Beszámoló-k hírek	16

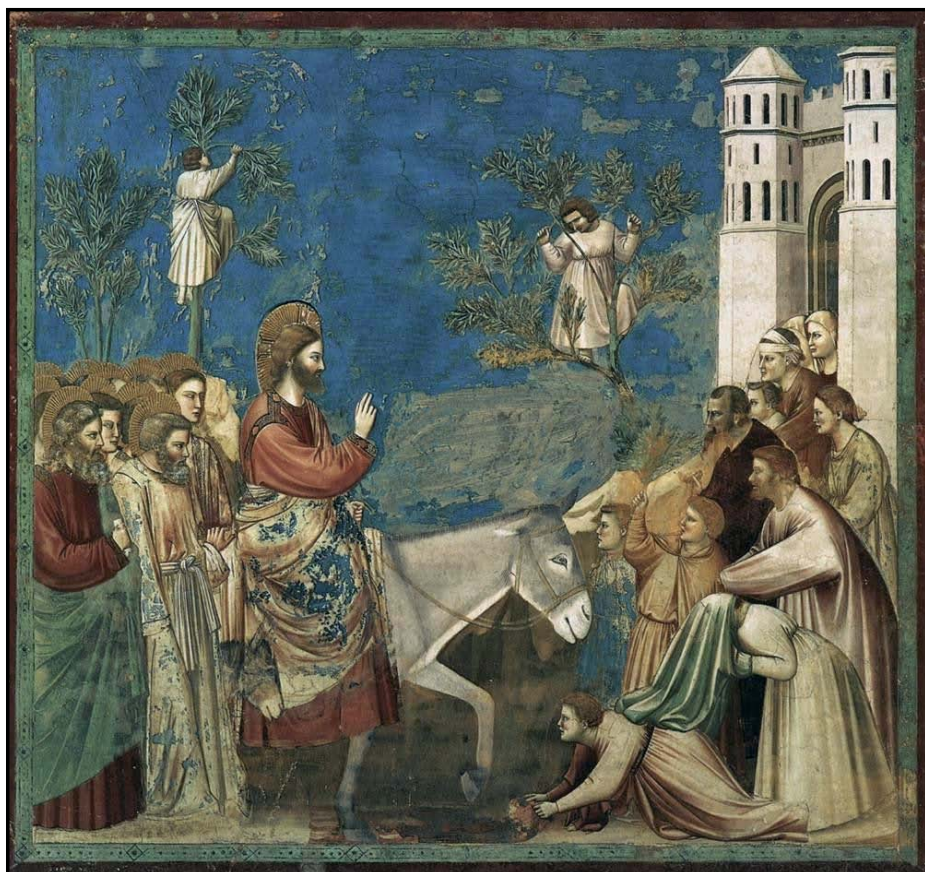
Készülődés a közelgő ünnepekre

**Most már nagyon közel vagyunk a nagyhéthez és a húsvét-
hoz, jól tesszük, ha figyelmünket Jézus Krisztus szenvedésére,
kereszthalálára és feltámadására irányítjuk.**

Az evangélium háromszor egymás után említi, hogy Jézus magához hívta tanítványait és csak nekik, bizalmasan, de hangsúlyosan elmondta, mi vár rá. A teljes Szentírás fényében lássuk most Jézus halálának és feltámadásának a jelentőségét. Három mozzanatot emeljük ki.

Az első: ennyire pontosan tudta Jézus, mennyi szenvedés vár rá, és mégsem tért ki, mégsem menekült el szenvedései elől. Pedig megtehetette volna. Milyen részletesen mondja el, hogy mi mindent csinálnak majd vele. Azt is elmondja, kik fogják ezt tenni: a választott nép vezetői, és azt is, hogy a harmadik napon feltámad. Végigjárta a szenvedések útját, vagyis mindvégig megmaradt az Atyának való engedelmisségben. Pedig maga a sátán több kísérletet tett, hogy letérítse Őt erről az útról.

Szolgálatának a végén, az utolsó éjszakán a Getszemáni-kertben feltör benne a gondolat: mi lenne, ha mégsem járná végig a szenvedés útját, amelyik most lesz majd igazán nehéz. Gondolatát az Atya elé viszi: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely.” Elkezdődik egy kemény belső harc, melynek végén megerősödik abban: végigjárja a szenvedések útját. „De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te.” Amikor már fizikai ereje alig van, a kereszten haldokolva még egy támadást intéz a gonosz ellene. Hangzik lentről is az ajánlat: Szállj le a keresztről, és majd hiszünk benned. Jézus azonban tudja, hogy nem akkor hinnének, ha leszálna. Akik hinni fognak benne, csak azért szabadulhatnak meg, mert NEM száll le a keresztről. Jézus in-

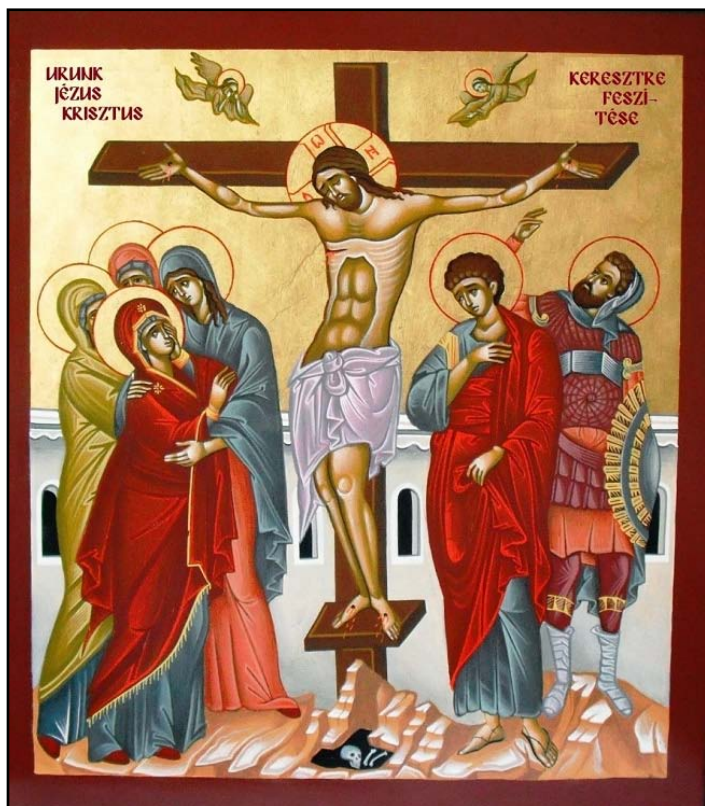
kább vállalta az Istentől való elhagyatottság kínját és elhangzott megrendítő felkiáltása: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” De azután elhangozhatott az is: „Beteljesedett” – és ezzel megtört az ördög hatalma. Elveszítette fölöttünk való korlátlan hatalmát a bűn, kinyílt újra a mennyország kapuja a bűnös ember előtt, s lehetővé válik, hogy visszataláljunk Istenhez. Ehhez azonban az kellett, hogy Jézus végigjárja a szenvedések útját. Azért tudta ezt végigjárni, mert gyökerestől kizárta az Atyával szembeni engedetlenség lehetőségét. Újra és újra emlékezett Ő maga is arra, mi a küldetése: nem azért jöttem, hogy azt cselekedjem, amit én akarok, hanem azt, amit az Atya akar. S amikor támadások érték, az imádság fegyverével addig harcolt, amíg megerősödött a rendíthetetlen bizonyosságban, hogy ezt az utat kell járnia, és végig kell járnia. Ez azért fontos, mert a mi hitünket is sok támadás éri. A kísértő minket is megkörményez és megpróbál elbizonytalanítani. Ilyenkor megtörténik, hogy mindenkit hibásnak tartunk, csak épp a magunk gyengeségét nem tekintjük bűnnek. Amikor küldetésünk elől elmenekülnénk és meghátrálnánk, gondoljunk Jézusra: szóba sem jöhet az, hogy az Atyával szemben engedetlenné váljunk. Fel nem adhatjuk, csak azért, mert akadályokba ütközünk. Hűségeseeknek kell maradnunk. Istennel harcoljuk meg az élet harcait. A hit hősei mind így cselekedtek. Pál ezt mondja: „De szóra sem tartom érdemesnek az életemet, csakhogy végigfussam pályámat, és teljesítem a feladatot, amelyet Urunk, Jézus bízott rám”. (ApCsel 20, 24) Ezért maradt Jézus mindvégig hűséges, noha pontosan tudta, mi vár rá.

A második, ami felmerül kérdésként bennünk az igéből: miért kellett neki mindezt elszenvednie? Erre világos válasza van a Szentírásnak, és ezt mindannyian tudjuk is, de valahogy nem ér el sokszor a szívünkig. Mi a Biblia válasza a miéltre? Egy szó: értünk. Ehhez még hozzátehetjük azt is, hogy miattunk és helyettünk. Igen, neki nem a saját bűneinek ítéletét kellett elszenvednie, hanem az Úr mindnyájunk bűnét rá helyezte, Ő pedig mindnyájunk bűnét és büntetését magára vállalta. Ezért nem hasonlítható Krisztus szenvedéséhez egyikünk szenvedése sem. Amikor valaki olyan lehetetlen dolgot mond, hogy a Krisztus sem szenvedett annyit, mint én, akkor csendesen és szelíden igazítsuk helyre. Mert a Krisztus

szenvedése nem hasonlítható a legszörnyűbb emberi szenvedéshez sem. Mert Ő az egész emberiség minden bűnének a teljes isteni ítéletét testében-lelkében elszenvedte. Ezt mi fel sem tudjuk fogni, hogy ez milyen súlyú ítélet és milyen rettenetes szenvedés. Naponta hálát kell adni érte: én azért maradtam életben, és azért van üdvösségem, mert Ő meghalt érttem. Ez a Biblia világos tanítása. És ebből élek. És ezért hálás vagyok. Ez a Szentírás alapvető válasza arra a kérdésre, hogy miért kellett mindezt Jézusnak elszenvednie.

A harmadik, ami valóban feltűnő az, hogy milyen világosan Jézus bekövetkező szenvedéséről és haláláról beszélt, ugyanolyan világosan beszélt arról is, hogy három nap múlva feltámad. De úgy tűnik, mintha ezt meg sem hallották volna az apostolai. A szenvedései ellen tiltakoznak. Ismerjük Péter szavait: „Isten ments, Uram. Ilyen veled nem történhet meg”. Feltámadásának ígéretére azonban nincs egy szava sem az apostoloknak. Mintha oda sem figyeltek volna vagy mintha nem lenne jelentősége. Ha odafigyeltek volna, ez legalább olyan meglepő bejelentés volt, mint kereszthalála. Akkor vagy tiltakoznak, vagy csodálkoznak, vagy pedig komolyan veszik és a harmadik nap reggelén ott álltak volna a sír előtt, hogy lássák, hogyan teljesedik be az ígéret. Nem kísért-e ez bennünket is sokszor? Vajon nem szelektív a hallásunk? Legtöbbször csak azt halljuk meg, ami minket érdekel. Nem így olvassuk sokszor a Bibliát, vagy hallgatunk egy-egy igehirdetést? Van, amit meghallunk és van, ami el sem jut a fülünkig, sem az értelmünkig. Jó lenne azért komolyan odafigyelnünk arra, amit Isten mondani akar nekünk a most közeledő nagy ünnepünkön is. Állítsuk vételre a szívünket. Isten minden szava életmentő lehet számunkra. Jó lenne, ha csendben figyelnék Isten szavára, aki minket is fel akar készíteni az ünnepre és mindarra, ami még vár ránk ebben a földi életben. Fel akar készíteni Jézus második eljövételére is, amit ugyanúgy megígért, mint itt a feltámadását. Ha ma érkezne meg, hogyan találna? Amiért e földre jött, rendben van-e nálam? Készüljünk azért, és adja az Úr, hogy készen legyünk!

A sírók boldogsága

Keresztre feszítés

A második boldogmondás: „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” (Mt 5,4), első halálra ellentmondásosnak tűnik. Ha valaki sír, szomorú, fájdalmas lelkiállapotban van, akkor azt éppen a boldogság ellentétének tartjuk. XVI. Benedek pápa mutat rá arra, hogy a Biblia kétféle szomorúságot ismer. Az első Júdás szomorúsága: miután elárulta Jézust, nem tudta feldolgozni tettének súlyát, kétségbeesett, elesett. A másik szomorúság Péter apostolé: miután háromszor megtagadta Krisztust, az emiatt érzett fájdalma megújulásra vezette. Képesé vált arra, hogy később vértanúként vallja meg a feltámadt Isten Fiába vetett hitét. A szomorúsága, melyet gyávasága, bűne miatt érzett, vezette el az üdvösségre. Ez már olyan szomorúság, amely később boldoggá tette őt. A tékozló fiú bánata ez.

Szomorúnak lenni azonban nemcsak saját magunk gyarlóságai miatt, hanem másoké miatt is lehetséges. Erre is van példa a Szentírásban. Ezekiel próféta könyvében hat férfi azt a megbízást kapja, hogy menjen el az Istentől elpártolt, bűnössé vált Jeruzsálembé, és hajtsa végre a büntető ítéletet.

A városban azonban voltak olyanok, akik szomorodtak, sírtak a mások által elkövetett bűnök miatt. Őket ezért nem sújtotta a büntetés. Nem álltak be a sorba, maguk nem váltak gonosszá, hanem a bánkódásukkal fejezték ki, hogy nem értenek egyet a többiek életmódjával. Hasonló helyzetben voltak a Krisztus keresztye alatt állók: Mária, Mária Magdolna, a másik Mária (Kleofás felesége), és János apostol. Ők is kitartottak a jóban, az Emberfia mellett, mégha ez keserű tapasztalat volt is, látva őt a kereszten. Nem tudták visszafordítani a bajt, de együtt éreztek a szenvedővel.

Van, hogy nekünk sincs másunk, mint a kitarítás a jó mellett, mégha ez szomorúságot is okoz. S ehhez társul az együttérzés a szenvedőkkel. A latin *sympathia* szó, amelyből a szimpátia szavunk származik, eredetileg nem kedvelést, hanem együttérzést, együtt szenvedést jelent. Szent Pál apostol szavai az ilyen szomorúaknak, másokkal együtt szenvedőknek szólnak, akik mellett mindig ott van Jézus: „Igaz beszéd ez: Ha vele [Jézussal] együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is” (2Tim 2,11-12). Ez pedig a legfőbb vigaszunk minden szomorúságunkban!

Bóka Balázs

Bartolomé Esteban Murillo: A tékozló fiú hazatérése

„Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalásra találnak”

Fiatal szerettünk elvesztése családnak számára nagy szomorúságot jelentett. Hol, miben találok vigasztalást, hogyan találok meg újra lelki békémet? - tettem fel magamnak a kérdéseket. A választ a Jósiten és a Szűzanya felé forduló napi imáiban, a szentmiséken, a szentáldozásban kaptam meg. Éreztem a Jóisten atyai ölelését, Mária anyai szeretetét, ami olyan erőt, lelki békét adott a szívembe, hogy már tudtam a fájdalomban velem osztozó, hozzám legközelebb álló családtagjaimat is vigasztalni, könnyeket letörölni. „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok - én megkönnyítlek titeket. Együttérzést, lelki támogatást kaptam a Szent Anna cursillos csoport tagjaitól, akik nemcsak szavakkal, de imáikkal is támogatták a családot. Az égiek és a földiek együttes szeretetének köszönhetően tudtuk megnyugvással elfogadni Isten akaratát, a szomorú, és fájdalmas megváltoztathatatlant.

Bangó Józsefné

Nagyon korán, 35 évesen maradtam özvegy, férjem váratlan halála után két gyermekkel. A kislány 12, a fiú 3 éves volt. A házasságunk kezdetén tele voltunk tervekkel, reményekkel, ami egy pillanat alatt szertefoszlott. A talpon maradásomat - Édesanyám mellett - a Jóistennek és a Szűzanyának köszönhetem. Mindig is hívő, templomba-járó ember voltam, de a tragédia után egyre jobban, erősebben közeledtem Isten felé, a templomban találtam vigasztalást, a Szűzanyához imádkozva lelki békességet, megnyugvást. Sokat dolgoztam életem során, a gyermekeim felnőttek, aztán megszülettek az unokák, és a dédunokák. Az ő szeretetüket erősíti a Szent Anna cursillos csoport lelki támogatása, amit irántam tanúsítanak. Megköszönve a mögöttem hagyott hosszú évtizedeket, így mondok hálát a Mindenhatónak, amiért végig kísérte életemet, nem hagyott egyedül a nagy szomorúságban.

Horváth Károlyné

Igazából én nem nagyon szoktam szomorú lenni, mert összességében próbálok pozitívan szemlélni a világot, és megtalálni azt, ami örömet okoz. A hétköznapiakban igyekszem értékelni minden apró örömet: a napsütést, a tavaszt, a virágokat, mindig van valami, ami okot ad a derűre! Ha mégis szomorú vagyok, akkor megmondom őszintén, hogy dűdölni szoktam. A templomi dalok jutnak ilyenkor eszembe. Egyik kedvencem az egyik taize-i ének: „Ó halld meg Uram, ó halld meg imám, hívlak jöjj, válaszolj!” Ezt sokszor ismétlem, mindaddig, amíg meg nem nyugszom. Tagja vagyok a kórusnak, ezért mindig aktívan bennem élnek ezek a dalok. Ha ezeket énekelem, vagy dúdoló, akkor közel érzem magamat Istenhez, és kapok valami választ, megnyugvást, megnyugtatót, s így elmúlik a szomorúságom.

Orosz-Tóth Réka

Valahányszor szomorúnak érzem magam, felidézem azokat az istenélményeim, amikor megtapasztaltam a Jóisten gondviselő szeretetét. Segítségül hívom a vigasztaló Szentlelket egyik kedvenc énekemmel a medjugorjei Veni Sancte Spiritus-szal. Ez az a dal számomra, ami mindig segít, hogy megnyissam szívemet a Szentléleknek, a Jóistennek. Őszintén elmondva Jézusnak bánatom, Isten óvó, gondoskodó tenyerébe helyezkedve és a Szűz Mária ölelő anyai karjai között vigaszt találok szomorúságomra, meglelem lelkem békességét. Mindezen mélypontok, nehézségek, szomorúságok közelebb visznek Jézushoz, jobban ráhagyatkozom, ahogy az imában kérem Őt, hogy segítsen vinni a keresztem. A szomorúság forrása nem múlik egy szempillantás alatt, de Istennel elviselhetőbbé és könnyebben feldolgozhatóvá válik. Jézus az, aki begyógyítja sebeinket, aki gyógyír szenvedéseinkre. Engedjük, hogy munkálkodjon bennünk és Szentlelke meghozza számunkra a vigasztalást szomorúságunkban!

Tornyos Karolina

Búzamag

A búzamag képes arra, hogy egyszerű porrá mállva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

Csendes és rövid percek Istennel

Miközben készülsz erre a kis csendes elvonulásra, tarts egy rövidke szünetet, lazulj el, aztán végy néhány mély, lassú lélegzetet és pihenj meg Isten szerető jelenlétében.

„Jézus azután fogta az öt kenyeret és a két halat, felnézett az égre, áldást mondott, megtörte a kenyereket, és odaadta tanítványainak, hogy tegyék a nép elé [hisz éhesek voltak]; a két halat is elosztotta mindnyájuk között. Mindnyájan ettek és jóllaktak.” (Márk 6,41-42)

Isten gondoskodása rólunk túlmutat képzeletünk legtávolabbi határain. Ki más tudna ilyet elképzelni, hogy öt kenyérrrel és néhány hallal emberek ezreit etesse meg? Isten nagylelkűségét nem lehet felülmúlni. Azzal, hogy Jézus ételt adott a sokaságnak, arra tanít bennünket, hogy az Istenbe vetett feltétlen bizalmunk a legkisebb gesztust is nagy kegyelemmé változtathatja. Könnyebb lett volna, ha Jézus hallgat a tanítványokra, és hazaküldi az embereket. Ehelyett arra szólítja fel a tanítványokat, hogy lépjenek ki a komfortzónájukból, és tegyenek valamit, amit ők a sok éhes ember láttán bizonyára értelmetlennek éreztek. Ma Jézus arra kér minket, hogy tegyük ugyanezt: engedjük meg Istennek, hogy gondoskodását és nagylelkűségét bőségesen megmutassa erőfeszítéseinken keresztül.

(Megpróbálhatjuk megválaszolni magunknak a kérdéseket.)

Mikor lepett meg mostanában Isten bősége és nagylelkűsége?

Mennyire vagyok hajlandó kilépni kényelmem határára túlra vagy félelmeim küszöbére, hogy megengedjem Istennek, hogy rajtam keresztül munkálkodjon?

(Beszéljessz Istennel, használhatod ezeket a szavakat vagy a saját szavaidat.)

Bőkezű és szerető Isten, a te gondoskodásodnak nincsenek határai. Növeld a beléd vetett bizalmamat, hogy királyságod jele lehessen azoknak az embereknek, akikkel ma találkozom.

Ámen.

© 2023 Loyola Press. www.IgnatianSpirituality.com.
www.IgnatianSpirituality.com

S. Ivancsics Evelin

Kenyérszaporítás

Ismerős testvérek

„*Boldogok a szomorúak, mert majd megvigasztalják őket*”

Zöld Tiborné Zsuzsi tanúságtétele

Bagodban születtem, amit akkor még Bagodvitenyédnek hívtak. Ott éltünk szüleimmel, két testvéremmel és az anyai nagyszülőkkel. Valását gyakorló hívő családban nőttünk fel szeretetben. Egészen kicsi korunktól vittek bennünket magukkal szüleink a templomba, így korán megismerhettük a hívő emberek közösségét. A falu többsége vallásos ember volt. Itt jártunk iskolába és hittant tanultunk. Szeretettel emlékszem Seregély érsek úr – aki a falunkban volt káplán – vidám hittanóráira. Elsőáldozók, bérnálózkodók lettünk, majd segítettünk az atyának a kisebbek vezetésében.

Aztán eljött a továbbtanulás ideje és Szekszárdra kerültem 4 évre. Itt megtorpant a rendszeres vallás-gyakorlás, a kollégiumból csak ritkán volt lehetőségem részt venni a szentmiséken. Végeztem az iskolával, otthon a régi módon folytatódott az életem.

22 éves koromban férjhez mentem, elköltöztünk Zalaegerszegre. Született két fiúgyermekünk és 1987-ben a csácsi városrészben építkeztünk a nővérem közelében. Ez később az édesanyánk gondozása idején nagyon jó volt, hiszen megosztva tudtunk róla gondoskodni. Pénzügyesként dolgoztam, később 21 évig az Integrál M Kft-nél, onnan mentem nyugdíjba.

Két fiunk a csácsi plébánián felnőtt korukig végzett oltárszolgálatot, és mindenben Kapási Ferenc atya segítségére voltak. Az idősebb, Gábor, elkerült Budapestre tanulni, és ahogy sok esetben történik, ott is maradt és később megnősült. Született egy kislány unokánk, aki mára már nagylány.

Vasárnaponként és ünnepnapokon mentünk a szentmisére, imádkoztunk és azt gondoltam ez elég. Még dolgoztam, amikor váratlanul nagyot változott az életem. Kisebb fiunk, Lacika, is már dolgozott,

amikor egy megfázásnak tűnő betegség után borzalmas dolog történt. Egyik reggel rosszul lett, eszméletét veszítette, inentől fogva egyre rosszabbodott az állapota, nem lehetett az életét megmenteni. Elment tőlünk.

Mi következett az életünkben? Ezt nehéz, talán nem is lehet elmondani. Összetörtünk, gondolkodni sem tudtunk tisztán. Mégis a Szentlélek a kórházból egyenesen a templomba küldött minket a testvéreinkkel együtt, hogy a Szűzanya gondjaira bizzuk szeretett fiunkat. Később ez sokszor nagy erőt adott. Ebben az időben a nehézségek ellenére sem távolodtunk el a Jóistentől, inkább közelebb kerültünk hozzá. Megadta nekünk, hogy megtanuljuk elfogadni a kegyetlen valóságot. Nem engedte, hogy bántsuk őt, hanem hatalmas erőt kaptunk tőle.

Ez természetesen nem a mi érdemünk volt, amint később már megértettem, ez volt a kegyelem. Olyan gondolatokat kaptam, amelyeknek az igazságát saját lelkemben megtapasztaltam: „Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.” (Jób 5. 17). El tudtam fogadni, hogy Lacikát arra az időre, amíg velünk volt, ajándékba kaptuk, s hálát adhatunk azért, hogy szerethettük.

Persze a család, a munkatársak is segítségünkre voltak, és mi is küzdöttünk, hogy ne süllyedjünk az önsajnálataba.

Más értelmet nyert még a szentmisehallgatás, a szentségimádás is. Szerintem nem voltam, vagyok egyedül ezzel: a misén időnként el szoktak kalandozni a gondolataim, főleg, ha sok tennivalóm volt. Ez a szétszórtság – nem mondom, hogy teljesen, hogy egy pillanatra sem – de megszűnt. Más jelent még az úrfelmutatás is: a pillanat, amikor eljön kö-zénk az Úr Jézus! Szentségimádáson itt van, látom,

Zöld Tiborné

akarom hinni. Ezek az alkalmak mélyebbek lettek, nem tudom másképpen fogalmazni: közelebb érzem magamhoz Öt.

Annak az évnek az őszén, amikor a fiunk elhunyt Medjugorjéba mentünk. Ekkor ismertük meg Szűcs Imre atyát, aki akkor újudvari plébános volt. Ő vezetett minket a legtöbb zarándokútunkon, mert innen-től fogva nem jártunk többet nyaralni, hanem csak zarándokutakra jártunk. A felkeresett kegyhelyeken mindig lelki békét kaptunk. A Jóisten és a Szűzanya mindenhol ott van, de az ember egy zarándokhelyen jobban tud figyelni, összpontosítani rájuk.

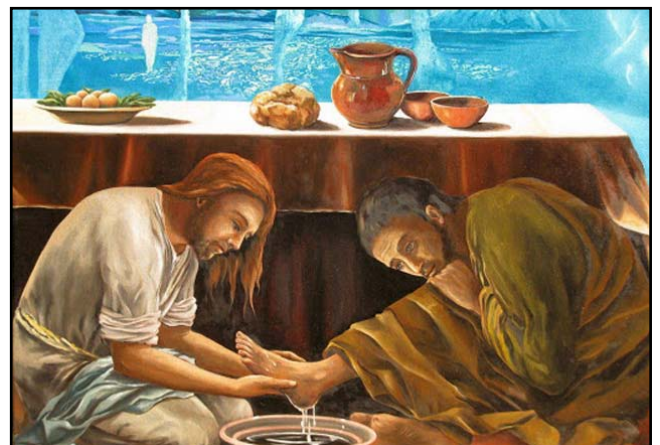
Egy fatimai zarándoklaton az atya – aki már jól ismert bennünket – azt mondta: „Elhívlak egy jó helyre, meglátod jó lesz neked. Mint kiderült ez a cursillo mozgalom volt. Ennek 10 éve. Valóban jót tett nekem, rengeteg szeretetet, ölelést kaptam, sok új testvért Krisztusban, akik aztán barátokká váltak. Rövid időn belül aztán már szolgálatra hívtak, mivel tudták, hogy Gellért atya hittanos táborában szoktam főzni. Férfi cursillón kellett konyhai szolgálatot végezni. Erre évente többször is szükség volt. Egy-

egy ilyen alkalommal mindig újra és újra átéltük a cursillo élményeit, örömmel szolgáltunk, de a hála és a baráti szeretet feltöltötte a szívünket.

Nagyon fontos esemény volt a közösségünk életében, hogy Dr. Székely János püspök úr elhívta Kovács József atyát a cursillóba. Akkor Zalaegerszegen is újra fellendült a cursillós élet. 2018-ban nagy lelkesedéssel összefogva szerveztünk a Mária Magdolna templom búcsú napján egy mondhatom nagy sikerű ultreyát – találkozást – homokkomáromi munkatársak segítségével. Nagyon szép lelki nap volt, örömmel volt tele a szívünk. Istennek legyen hála!

Aztán 2019-ben először férfi, majd női cursillót is sikerült tartani a Mindszenty-iskolában. A konyhai munkát nagyon sok testvér vállalta és örömmel végezte. A női cursillón mint munkatárs vettem részt: az egyik előadás megtartása, s a résztvevők kísérése is feladatomból volt. A szervezés sok munkát igényelt, de mindkettő nagyon jól sikerült; örök élmény maradt a résztvevőknek. A szolgálatom aztán folytatódott mind a mai napig. Mindig nagyon feltölt, új embereket ismerek meg, új élmények érnek, sok-sok szeretetet kapok és igyekszem adni is. Azt gondolom szolgálatot végezni, csak szeretettel, alázattal lehet. Tapasztaltam, hogy e két dolog nélkül nem ér semmit a munka, bármennyit is dolgozhatunk.

Most Homokkomáromba hívtak meg munkatársnak a májusi nő cursillóra. Nagy örömmel készülök, de tudom, át kell adni a helyet a fiataloknak, ők következnek. El kell mondanom, a szolgálat elég sok időt vesz igénybe, férjem elfogadása, segítsége nélkül ez nem menne. Hálát adok érte a Jóistennek.

Keresztút

I. állomás:
Pilátus halálra ítéli

„Ellenségeim kénye-kedvére hagyott az Úr, és nincs erőm, hogy ellenálljak.” (Siral 1,14)

IV. állomás:
Édesanyjával találkozik

„Megfeledezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad.” (Iz 46,15)

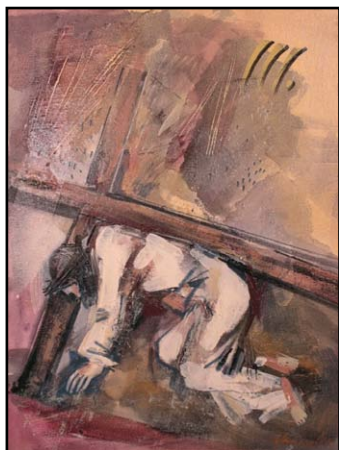
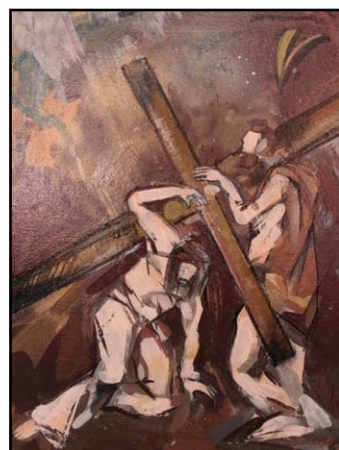

II. állomás:
Vállára veszi a keresztet!

„Nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk, Jézus Krisztus keresztjével. Általa keresztre szegezték nekem a világot, és engem is a világnak.” (Gal 6,14)

V. állomás:
Cirenei Simon segít

„Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.” (Kol 1,24)

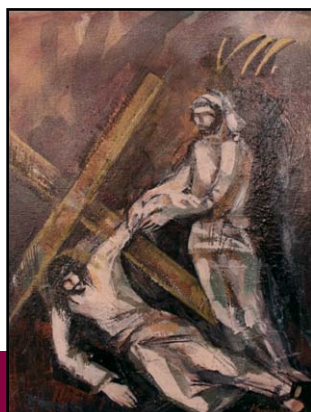

III. állomás:
Először esik el

„Az Úr teszi szilárdná annak lépteit, akinek útjában örömét találja. Ha el esik is, nem omlik össze, mert az Úr fogja a kezét.” (Zsolt 37, 23-24)

VI. állomás:
Veronika kendőjét nyújtja

„Akinek a keze tiszta és ártatlan a szíve, ...az Úr megáldja az ilyet, Istenétől, gyámolatótól megkapja jutalmát.” (Zsolt 24,4-5)

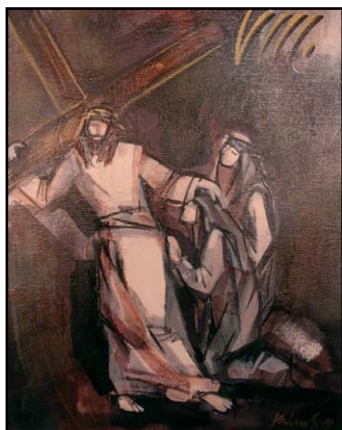

VII. állomás:
Másodszor esik el

„Szenvedésével sokakat megigazultaká tesz szolgám, mivel gonoszságait magára vállalta.” (Iz 53,11)

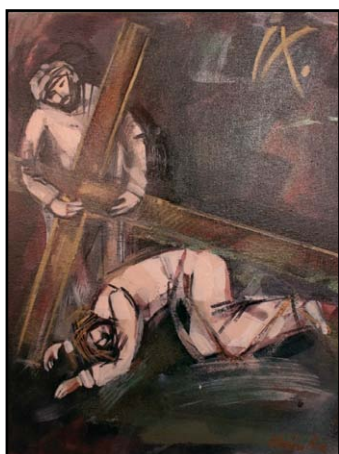
VIII. állomás:

Kereszút

Síró asszonyokkal találkozik

„Halljátok, ti asszonyok az Úr szavát, fogadjátok be, amit hallotok: tanítsátok meg lányaitokat siralomra, és egymást gyászéneket mondani.” (Jer 9,19)

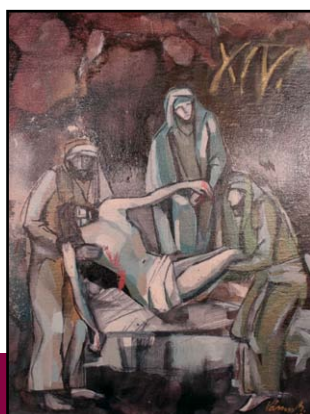
IX. állomás: Harmadszor is elesik

„Van, aki ellankad és segítségre szorul, erőben szegény, csak gyengeségben gazdag, de az Úr szeme irgalommal tekint rá, és kiemeli nyomorúságából. Fölemeli fejét, hogy sokan csodálják.” (Sir 11,12-13)

X. állomás: Megfosztják ruháitól

„Ők néznek és bámulnak, megszoznak ruháimon, köntösömrre pedig sorsot vetnek.” (Zsolt 22,19)

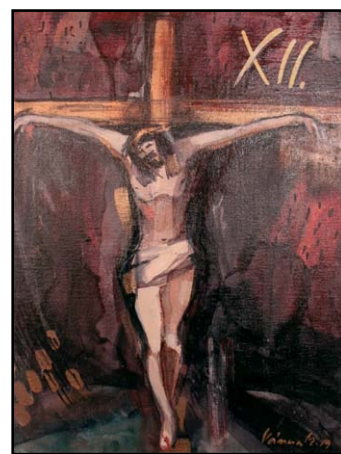
XI. állomás: Keresztre feszítik

„A zsidók jeleket várnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg ostobaság, a meghívottaknak azonban Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége.” (1Kor 1,22-24)

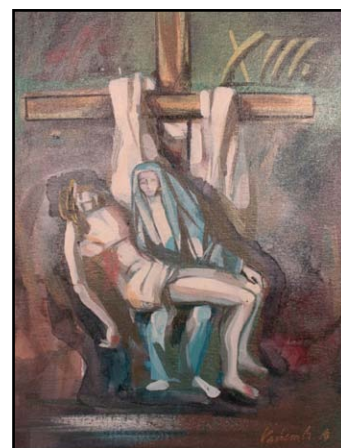
XII. állomás: Meghal a kereszten

„Kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-8)

XIII. állomás: Leveszik a keresztről

„Ti mindnyájan, akik erre jártok, nézzetek ide, és lássátok: van-e olyan fájdalom, mint az én fájdalomam...?” (Siral 1,12)

XIV. állomás: Sírba teszik

„Igen, kitepték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották. A gonoszok közt adtak neki sírboltot, ... bár nem vitt végbe gonoszsgát.” (Iz 53,8-9)

Nagypéntek

Krisztus kereszthalálával a Kálvárián beteljesedett az az áldozat, amelyet a Fiú mutatott be engesztelésül bűneinkért az Atyának. Ez az áldozat ismétlődik meg – már vérontás nélkül – a szentmisében, amely a katolikus kultusz lényege. Néphagyományunkban nem volt ismeretlen a szentmise egyes részeinek a passióval való szimbolikus párhuzamba állítása, amelyet a ponyvairodalom közvetített és terjesztett sok más imádság és többé vagy kevésbé „hivatalos” vallásos megnyilvánulás mellett.

Ilyen ponyvairodalmi eredetű a „Krisztus zsoltára, vagyis a vérben mondott szentmise” című népies

Már beteljesedett, halljátok jó lelkek,
Kik elaludtatok, most felszerkenjeteK.
A szent áldozatnak, sőt egész misének
Vége van, mindnyájan már haza mehettek.

A szent öltözetbe én akkor öltöztem,
Midőn a felszentelt sekrestyébe mentem,
A Szűznek méhébe, hogy testbe öltöztem,
Ruhámról embernek lenni ismerttettem.

A szent *Introitust* én akkor mondtam,
Hogy emberi hangon első szót szólottam,
E világra jövén keservesen sírtam,
És hogy ember vagyok, ezzel megmutattam.

A *Kirieleisont* ártatlanok mondták,
A *Glóriát* pedig angyalok találták,
Midőn megszületni Isten fiát látták,
Imádás kedvéért az eget elhagyták.

A *Szentleckét* mondta János útmutatóm,
Magamtól mondatott az *Evangéliom*,
Mert én miért jöttem, az volt minden célom,
Hogy hirdetessék a szent evangéliom.

Krédót a nép mondta, *Sanktust* a gyermekek,
Virágvasárnapján midőn bevezettek
A városba, rövid énekkel tiszteltek,
Benediktus: áldott vendégnek neveztek.

műalkotás, amely Jézus szájába adva elmondja életének és szenvedésének eseményeit, megfeleltetve a mise részeivel. Szövege nagyon archaikus és erősen romlott, forrása ismeretlen. Egyelőre nem tudni, hogy a középkori egyházi folklór vulgáris változata vagy a barokk megnyilvánulása-e. Nótajelzése is van, tehát valaha énekelték is, ami népszerűségét bizonyítja. Szövegét Bálint Sándor néprajzkutató közölte, akinek boldoggá avatási eljárása 2005 óta folyamatban van.

Marx Mária

A *konsekrációt* csütörtök estére,
Tanítványaim közt magam vittem végre,
Midőn a kenyeret valóságos testre,
A bort változtattam valóságos vérré.

Az *Úrfelmutatást* a vitézek tették,
Midőn szellememet ég felé emelték.
A felállt kereszten a rézkígyót nézték,
Ámbár nézésöknek hasznát nem vehették.

Mementót hasznosan a lator mondtotta,
Okos volt, mert holtig a hasznot hajtotta,
Élőkért holtakért szavát nem nyugtatta,
De mivel, hogy nem volt pap, ő azt nem tudta.

Pater nostert magam két ízben mondtam,
Atyámak lelkemet midőn ajánlottam,
Ellenségeimért midőn imádkoztam,
Minden engedelmet részükre koldultam.

Agnus Deit mondták, kik a kereszt mellett
Által menvén buzgón verték a mellüket,
Mivel hogy énbennem láttak istenséget,
Látván szánták-bánták bűneiket...

MenjeteK, készen van a véres áldozat,
Vér, költött vér nélkül szabadulástokat
Nem eszközölhettem, vérrel záratokat
Feltörtem, megnyertem szabad utatokat...

Virágvasárnap –

a húsvétvasárnapot megelőző vasárnap elnevezése. A latin szertartású egyházban *dominica palmarum*, azaz pálmák vasárnapja a(z egyik) neve. E napon ünnepli a kereszténység, hogy Jézus Betániából – ahol Lázárt feltámasztotta – Jeruzsálembe ment tanítványaival. A csoda hírére összereglett tömeg pálmaágakat és köntösöket terített a bevonuló Jézus elé, aki a béke jeleként számárháton, nem pedig győztes hadvezérként vagy uralkodóként lovon érkezett a városba.

Jeruzsálemben már a 4. századtól idézik ezt az eseményt, és az Olajfák hegyéről vett olaj- és pálmafaágakkal vonultak a városba. A diadalmas jeruzsálemi bevonulásra történő megemlékezés hamarosan a keresztény liturgia része lett, előbb Konstantinápolyban, majd ezt követően Rómában is. Míg a jeruzsálemi liturgiában Jézus dicsőséges bevonulását elevenítették meg a történések eredeti helyszínén, addig a római liturgiában ekkor már a szenvedés vasárnapjának (*dominica passionis*) hívták a virágvasárnapot. A pápa ezen a vasárnapon kommentálta a Máté evangéliumából felolvasott szenvedéstörténetet.

Európa azon részein, ahol a pálma nem honos, korán bimbózó faágakkal ünnepeltek. Magyarországon a fűzfa barkája volt ilyen dekoratív ág, ezt áldotta meg, osztotta szét a pap, és a mise előtt ezzel kerülték meg a templomot a hívek. A barka beszerzésére az ünnep vigíliáján, azaz szombaton került sor, egyes településeken a harangozó, máshol lányok, legények és gyerekek szedték. Az ünnep elnevezése a pálma- helyett virágvasárnap lett. Bár a virágvasárnap liturgia fontos része a barkaszentelés és a körmenet – amikor a bevonulás evangéliumát felolvassák – a liturgia középpontjában a passió áll, amelyet az adott évnek megfelelő szinoptikus evangéliumból olvasunk.

A zsinat előtt a barkát a nagymise előtt szentelte meg a pap, majd kiosztotta a híveknek. Ezután a *Gloria laus et honor tibi sit* válaszü, 9. századi himnusz énekelve megkerülték a templomot, amelynek kapuját bezárták. Amikor a körmenet visszaért a bejárat elé, a pap háromszor megzörgette a kaput, amely kitárult, és a hívek bevonultak a nagymisére. A II. Vatikáni Zsinat óta a körmenet általában a templomon belül zajlik.

Már a 10. századi forrásokból kiderül, hogy a nép Európa-szerte mágikus célra, varázslásra használta ezeket a „szentelt” ágakat. Bod Péter (18. századi író, történész, református lelkész), írja e napról, hogy „... valami berkeket vagy zöld ágakat szednek; melyeket az után egy ’s más babonára vissza élnek”. Mint a legtöbb népi vallásos hagyomány, ez is a mágikus szokáscselekmények közé tartozik, így értelmezéstől függően egyaránt lehetett pozitív és negatív „hatása” is. Általános hiedelem volt, hogy a gerendára, eresz alá vagy a tetőbe tűzve, esetleg a villámláskor tűzbe dobva elhárítja a tűzvészt vagy

jégverést, óvja az udvart, a termést. Ugyanakkor az is nagyon elterjedt hiedelem volt, hogy ha a szobába bevitték, akkor ott elszaporodtak a legyek, bolhák és egyéb rovarok, a tojások pedig „befulladnak”, azaz nem kel ki belőlük baromfi.

A barka elkísérte az embereket a következő év hamvazószerdájáig, mikor is elégették, és ennek hamujával kente be őket a pap, elindítva ezzel az újabb böjti időszakot.

Marx Mária

„Lackfi-féle #jóéjtpuszi” Nagycsütörtökre

Az az undok pasas megint
 úgy bámult rám a boltban,
 el is fintorodott, mindig így néz,
 ha találkozunk, meg kéne kérdezni,
 mi a baja velem, és ha megmondaná?
 Lehet, hogy pocsek alak vagyok,
 csak nem tudok róla?
 Jön Jézus, lehajol, hiába tiltakozom,
 megmossa a lábamat,
 akinek a keze, feje tiszta,
 annak elég a lábát, megyek tovább.
 Jön egy nő, jó formájú, utána nézek,
 minden formája jó forma, csakugyan,
 aztán elkapom a tekintetem,
 szégyen, hát miféle nézésesem van nekem,
 ez a nő valakinek a húga, lánya, anyja,
 szeretném, ha így stírolgetnék
 húgomat, lányomat, anyámat?
 Milyen ember vagyok én?
 Jön Jézus, lábmosás, ne, Uram,
 ez nekem kínos, mire ő, hogy
 ne variáljak, ennek meg kell lennie,
 különben nincs közöm hozzá,
 megyek tovább.

Felhív, kiabál, mégis kinek képzelem
 magam, megbeszéltük ezt az időpontot,
 ezt a munkát, erre most lemondom,
 legalább szóltam volna korábban,
 igaza van, elfelejtettem,
 na, kitörölheti a bocsánatkéréssel,
 szégyelljem magam, szégyellem.
 Jön Jézus, lábmosás,
 pedig nekem kellene az ő lábát,
 megyek tovább.
 Megbántom, akit szeretek,
 felhúzó magam valami apróságon,
 tudom, nem ellenem mondja,
 de mégis, hogy képzeli,
 hát nekem is van önérzetem,
 megbántódom, mert megbántottam.
 Jön Jézus, jaj, tényleg ne,
 szeretem én a lábmosást,
 de ilyen sűrűn nem igénylem,
 meddig megy ez még így, Uram,
 mondd, meddig?
 Nem mondja, mosolyog és mossa.

Lackfi János

Beszámoló-k hírek

Szentföldi hírek

2023. február 16-21 között ismét zarándokcsoport indult a Mária Magdolna Plébániáról Stróber László atya vezetésével a Szentföldre. Sok minden történt az elmúlt három év alatt, mióta utoljára járt egerszegi csoport Jézus lába nyomában. Túl vagyunk a Covid-járványon és a lezárásokon. Hosszú hónapokon át szinte alig tehette be a lábát külföldi utazó a legszentebb zarándokhelyekre. Az újranyitást követően elképesztő mértékű, közel 100%-os áremelkedés fogadta a Szentföldre utazni szándékozó magyarokat a járvány előtti helyzethez képest. Így, hogy elérhető legyen az álom, bizonyos kompromisszumokra kényszerültünk: a korábbiakhoz képest rövidebb, 6 napos útra indultunk, és útitársakat kaptunk az ország minden részéből, akikkel a csoportunk közel 60 főre duzzadt.

A délutáni érkezés után a Genezáreti-tó partjára repített minket az autóbusz. Bár korán sötétedett, azért még kivehetőek voltak a távolból a Kármel-hegy kontúrjai. Az esti ismerkedés előtt megkóstolhattuk a húsban szegény helyi konyha kiváló ízeit és bőséges kínálatát. Másnap korán indultunk Urunk színeváltozásának hagyományos helyszínére, a Tábor-hegyre, ahol meghatódottan vettünk részt az első szentföldi misénken. A szent helyek nagy többségét a ferencesek gondozzák, évszázadok óta, akik katolikus templomokat építettek, gyakran a korábban többször lerombolt korabeli keresztény templomok helyére. Mediterrán hagyományokat követve a legtöbb helyen szieszta idejére bezárnak e kegyhelyek, és sajnos délután is kicsit korán zárnak, ami sietőssé tudja tenni a látogatásokat. Mivel a helyi keresztények száma nagyon alacsony, és az elvándorlás miatt folyamatosan csökken, e csodálatos templomok folyamatosan rászorulnak a zarándokok és a világ katolikusainak támogatására. A buszból elvársolt minket Galilea dombos vidékének szépsége és hangulata. Kánában a családok és a házaspárok áldást kaptak Laci atyától – ami a Házasság hetén

különösen emlékezetes volt – és egy kis bort is kóstolhattunk. Intenzív napunk következő állomásán, Názáretben az angyali üdvözet helyszínén imádkozhattuk dél körül az Úrangyalát, megelevenedett szemünk előtt a legnagyobb mesterek festményein megálmodott barlang. A bazilika falán, az oltár közelében megtekinthettük a magyarok által készített freskót. Sétáltunk a Szent József háza fölé emelt templomban, és az alatta található, régészek által feltárt helyiségekben, ahol Jézus a gyermekkorának nagy részét tölthette.

Kafarnaumba vezetett az utunk, vissza a Galileai tengernek is nevezett tó partjára. Több mint 200 méterrel voltunk a tengerszint alatt a zsinagóga és Péter házának romjainál, megannyi evangéliumi esemény színhelyén. A modern templom az ókori zsinagógák elrendezését követte, az oltár körül minden oldalt lelátószerűen helyezkednek el a padosorok. A Boldogmondások hegyét még láthattuk a pár perc múlva Magdala mellett is elsuhanó buszunkból, de a kenyérszaporításra és Péter primátusára emlékező tabghai templomokba sajnos már nem jutottunk el, az estét már Jeruzsálemben töltöttük.

A szent város megismerését az Olajfák hegyéről kezdtük. Kívülről láthattuk a Mennybemenetel kápolnáját, amelyen ma már, sajnos félhold ékeskedik. A Pater Noster-templomban volt a szentmisénk, ahol több mint száz nyelven olvasható a falakon és az udvaron a Miatyánk szövege, természetesen magyarul is. A hegyről leereszkedve, a Getszemáni-kert olajfái között elmélkedhettünk az Úr szenvedéséről, megérinthettük a fákat, amelyek talán azon fák gyökeréből sarjadtak, amelyek tövében Jézus imádkozott. A kert egy részét a Nemzetek- vagy Agónia-temploma fedi. Ebben található a magyar címet is ábrázoló, honfitársaink által adományozott és készített oltárkép alatt a kő, amelyen egykor Krisztus vérral ve-rejtékezett. Innen egy kőhajításnyira Mária üres sír-

Beszámoló-k-hírek

ja, jó néhány lépcsőfokkal a föld alatt. Majd felmegyünk az Óvárosba, és a Szűz Mária születési helye, valamint a közvetlen szomszédságában található Bethesda-fürdő mellett, az utcán hőmpölygő tömeggel szemben elsuhanva rátérünk a Via Dolorosa útvonalára, amelyen zsbivásártól zavartatva felelevenítjük a keresztút állomásait. Életre szóló élmény. A keresztút, a korábban elképzelt, elvont, idealizált esemény kézzelfoghatóvá, az imádság valósággá válik. Az utolsó stációk a Golgotát is fedő Szent Sír-bazilikában fogadják a zarándokokat. Órákat várakozunk százak-ezrek társaságában, hogy bejussunk a feltámasztás otthonába, a világ közepébe. Különböző keresztények, az igazi ökumenét itt találhatjuk meg. A katolikus oldalkápolnában szerzetesek gregoriánt énekelnek, az ortodoxok imát mormolnak magukban. Megérkeztünk.

Vasárnap emlékezetes szentmise a buszon, a Jordán folyó közelében. Igazi kenyérral áldozunk. Jézus megkeresztelkedésének eredeti helyszínén megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, és belépünk a folyóba, a parton fehér galambok szállnak közénk. A túlparton jordániai katona. Egy órán belül három mobilhálózat jelentkezik: Izrael, Palesztina, Jordánia. Hamarosan a világ legősibb városába, Jerikóba érünk. Rápillantunk a tízezer éves falmaradványokra és Zakeus fájának tövében megidézük az evangélium szavait. Nagybőjt küszöbén a Megkísértés hegyének panorámájára révedünk. Még sokszor felvillan az emléke a kopár sziklának az életünkben. Elgondolkozhatunk azon, hogy a mi bőjtünk bőséges lakoma a 40 napi koplaláshoz képest, és hogy a hegyről egykor látható világi birodalmaknak ma már csak a romjai lelhetők fel. A világ legmélyebb szárazföldjén, a Holt-tenger partján és vizében kap-

csolódhattunk ki. Döbbenetes, hogy veszít teret a víz. A húsz éve még a tóparton álló épületek ma már mintegy 100 méterre vannak a víztől.

Betlehemben a Pásztorok mezején vettünk részt karácsonyi misén, februárban. Idén két karácsonyunk lesz. Felcsendült az összes fontos ének, amely Jézus születését ünnepli. Az egykori falu ma kétszázézeres nagyváros, Jeruzsálemtől fal választja el. A világ legrégebb óta álló templomában Szűz Mária mosolyog ránk, leborulunk a csillagnál a Születés-bazilikájában, és sietünk vissza Jeruzsálembe. Fegyveres határőrök néznek körbe a buszunkon, szokatlan élmény. Délután látjuk a Siratófalat Dávid sírját és az Utolsó Vacsora helyére épült termet. Az utolsó nap Keresztelő Szent János városában, Ein Karem-ben Szűz Mária Erzsébetnél történő látogatására emlékezünk. Majd délután a tengerparti Jaffában sétálunk. Hamvazószerda hajnalán ér be a buszunk a Nagytemplom parkolójába. Van, aki munkába megy, van aki pihen, van aki emlékezik, utána jár e helyeknek, amelyek mellett elmentünk, amelyeket megérintettünk, amelyekhez visszatérnénk. Megérkeztünk?

Jézus sokat vándorolt, rengeteget ment gyalogszerrel és számárháton. Hazatértünk és hallgatjuk a napi evangéliumi szakaszt. A képek, az élmények bevillannak. Akkoriban még nem volt ennyire beépítve a táj, nem volt ennyi autó, de itt jártunk. Ez a zarándoklat tovább tart, mint hat nap, folytatódik a bőjtben, a keresztúton, húsvétkor és karácsonykor. Érdemes elkezdni dobálni a forintokat a malacperselybe, hiszen a Szentföldet egyszer az életben látni érdemes.

Sipos János

Beszámoló-k-hírek

Anyakönyvi hírek

2023. februártól-áprilisig

Keresztelés

Takács Jázmin

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és
egyházközségünk legifjabb tagját!
Isten éltesse sokáig!*

Temetés

özv. Horváth Lászlóné sz. Gárdon Piroska (1934)
özv. Szablics Józsefné sz. Horváth Mária (1941)
Márkus László (1972)
özv. Szalai Antalné sz. Frang Margit (1937)
Vörös Tamás (1969)
özv. Könczöl Józsefné sz. Tóth Anna (1931)
Horváth Lászlóné sz. Polgár Julianna (1937)
Zsupanek Lajos (1931)
özv. Horváth Tiborné sz. Iván Erzsébet (1945)
Kustán Sándorné sz. Krápicz Amália (1941)
özv. Jankó Istvánné sz. Papp Erzsébet (1938)
özv. Sipos Sándorné sz. Sipos Zita (1935)
Séllei László Kálmán (1947)
Kőrösi Sándor (1932)
Ferenczi Jenő (1944)
Fersztl Istvánné sz. Séllei Margit (1933)
Krasznai Ferenc (1949)
özv. Sejber Istvánné sz. Hamvas Margit (1930)
özv. Mihályi Lászlóné sz. Prenner Mária (1942)
özv. Virág Istvánné sz. Orbán Erzsébet (1930)
Schuh Sándor (1938)
Lukács Viktória (1960)
özv. Fitos Ferencné sz. Pónác Irén (1932)
Varga József (1948)
özv. Péter Istvánné sz. Farkas Mária (1941)
Nagy József (1956)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó
fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.